

- Kedves bér málandók, kedves testvérek!

Mindannyiunk szívében ott van a vágy, hogy szeretnénk boldogok lenni. Szeretnénk, hogyha ezt a boldogságot semmi nem veszélyeztetné. Szeretnénk szeretni, mégpedig jól és mindig. Szeretnénk, hogyha szeretetünket senki nem értené félre, és az mindig erős lenne, mindig töretlen és sohasem önző. Ott van a vágy bennünk. Mint ahogy arra is, hogy honnan vesszük ehhez az útmutatást? Ki tanít meg bennünket erre? Van-e ilyen valaki, és ez a tanítás örökké érvényes minden élethelyzetben mindenre? Vagy csak a tömegre, kiválasztottakra, az ügyesekre érvényes? Ezek a kérdések ugyanúgy fogalmazódnak meg az életünkben, de lényeg az, hogy képesek vagyunk-e a felismerni a jót, a szeretetet.

A húsvéti időszak végén vagyunk. A húsvét abban erősít meg bennünket, hogy Jézus Krisztus az Isten fia, aki eljött, hogy bemutassa az Atya szeretetét, meghalt értünk, föltámadott, és él. Élettel ajándékoz meg mindannyiunkat, akik benne megkeresztelkedtünk és akik a bér málás szentsége által akarjuk az Ő életének a törvényeit magunkban érvényesíteni. Ő megígéri nekünk az örök életet. Megígéri nekünk azt, hogy mindaz, aki benne hisz, nem hal meg, hanem örökké él, mégpedig boldogan. S megígéri nekünk a Szentlelket, a vigasztalót, a bátorítót, ahogyan a mai evangéliumban hallottuk, akit az Atya elküld, aki majd megtanít benneteket mindarra, amit én tanítottam nektek, és eszetekbe juttatja mindazt, amit mondtam nektek.

Pünkösdi ünnepére készülünk. A Szentlélek kiáradásának az ünnepére. A Szentlélekre, akit Jézus megígért, az Atya elküldött a Szentlélekre, aki bátorító, vigasztaló, aki erőt ad, megújítja lelkünket, visszaadja tisztaságunkat, aki értelmes célokat ad a szívünkbe, erőt ad a tagjainkba, lelkünkbe, hogy erősek és állhatatosak tudjunk lenni. Most, amikor ennek az ünnepnek a küszöbén vagyunk, akkor a ti bér málásotokra kerül sor. A bér málás szentségének az ünneplésére. Hálások vagyunk az Úristennek, hogy olyan vágyak vannak bennetek, amelyek előremutatóak, szépek, amelyek jók. Milyen jó tudni, hogy az Isten ülteti belénk ezeket a vágyakat. Nem csak a növekedést, a fejlődést, hanem, hogy valamit megértünk,

tökéletesebben akarunk tudni, ismerni. Valamiért oda akarjuk adni az életünket, ami jó, ami igaz és nem akarjuk eltékozolni, elpocsékolni, főleg nem akarjuk, hogy az életünk tönkremenjen.

Ezekre a vágyainkra, amelyek ott vannak bennetek, ott vannak szüleitekben, a nevelőitekben, kiegészülve azzal, hogy a hivatás okán már nem csak önmagukért aggódnak, hanem érettetek is felelősséget vállalnak. Pünkösöd annak is az ünnepe, hogy új vágyakat ad a szívünkbe. Nem csak emberi vágyakat, nem csak az emberi természetünkhöz kötődő, hanem azon túlmutató vágyakat, a szentségnek a vágyát, a teljes életnek a vágyát, az áldozathozatalnak a vágyát, mert Jézustól megtanultuk, hogy ebből fakad élet.

A bérnálás szentsége megerősít benneteket abban, hogy higgyétek mindvégig, Jézus Krisztus személye, Jézus Krisztus tanítása igaz. Egyetlen egy igaz, mert Ő az Atya küldötte, mert amit tanított, az igaznak bizonyult, mert az Ő tanítását halálával és föltámadásával igazolta. Ő az élet szerzője, Ő az, aki az életre akar vezetni bennünket. Aki nem mást, mint az önmaga életét, - ami szép, ami tiszta, ami szent, kínálja föl nekünk. S fölkínálja az Istennek, az Atyának az ismeretét. Sokszor mi keresztények nem is gondolkozunk azon, nem is tartjuk értéknek, hogy mi nem egyszerűen Istenhez beszélünk, vagy nem valamiféle istenséget akarunk megnyerni magunknak, megnyerni az Ő tetszését, jóindulatát. Jézusban nem így ismertük meg az Istent. Jézusban irgalmas Istenként, élet Isteneként, jótevőként ismertük meg, de legfőképpen Atyaként, aki gondol ránk, aki gondoskodik rólunk, hazavár bennünket, aki figyelemmel kíséri életutunkat, mert fontosak vagyunk számára. Milyen jó tudni azt, hogy Jézus tanítása, amit megismerünk az egyházban, az evangéliumban, a közösségi életben, a hitoktatók föltárázásában. Ez a tanítás igaz. Mindenhol, mindenki számára, akár itt a mi kultúrkörünkben, akár a világ bármelyik másik pontján, bármilyen más kultúrában, igaz. Miért? Mert az embernek szól. Mert az embert emeli föl isteni méltóságára. Így tekintünk Jézus tanítására. Nem csak egyszerűen a hétköznapi életünket éljük, mert ilyen nincs is. Ilyennek látjuk. Sokszor így éljük meg. De a hétköznapiak mondott élet, az a szent élet, az életszentség útja. Mert követjük Jézust, új törvényeket akarunk érvényesíteni tagjainkban. Nem az önzést, nem a gyűlöletet, nem a

széthúzást, nem valamiféle rövidtávú reménykedést, hanem azt az életet, amit Jézustól tanulunk.

Milyen nagy méltósága van annak, hogy egy szülő szülőként tud élni, hogy tud dolgozni, szeretni, gondoskodni. Milyen nagy méltósága van annak, hogy a tanár, aki fölkészült, aki megszerezte a megfelelő tudást, megfelelő tapasztalattal rendelkezik, nem csak tanárként éli az életét. S te, amikor boldog akarsz lenni, nem csak egyszerűen valamit megragadni akarsz, hanem egy olyan kapcsolatban akarsz élni, ami mindig éltet, mindig biztos, aki nem fog kihasználni, nem fog becsapni, nem fog megszégyeníteni. Ezt kapod meg. Ezt kapjuk a keresztségben, és ehhez kapod most meg azokat az ajándékokat, amelyek csak a tieid.

A teremtés kezdetén, amikor Isten már tudta, hogy leszel, ismerte a nevedet, a tulajdonságaidat, ismerte céljaidat, elkészítette neked és most át akarja adni a szentség jelében, de bizonyosan és végérvényesen. Természetesen ott van az a kérdés is, a harmadik, hogy na de lehet-e így élni, vagy lehet-e mindig így élni? Milyen nagyszerű, hogy a vigasztaló úgy kerül bemutatásra Jézus által, mint aki majd eszetekbe juttatja mindazt, amit én tanítottam nektek. Milyen csodálatos ez. A Szentlélek, aki benned van, a te emlékezetedet, a te tudásodat, a te tapasztalatodat fogja fölhasználni arra, hogy észrevedd, mikor, hogyan kell dönteni. Észrevedd, mi a helyes döntés. S nem fog térdre kényszeríteni, nem fogja elvenni a szabadságodat, sőt a szabadságod növelésében akar jó döntésekre vezetni.

Ezt ünnepeljük most. Az embernek a vágyát, az Egyháznak a tanítását, a Szentléleknek, pünkösdeknek a Szentlélek kiáradását. Most, amikor tanúi leszünk ennek a csodának, akkor mi mindannyian ráébredhetünk szülők, nevelők, nagyszülők, testvérek saját életünk méltóságára. Teljesen világos, hogy nem is akarok másként élni. Miért akarnék másként élni? És miért ne akarnék ezért küzdeni? Mert a Szentlélek erre is képessé tesz, hogy megküzdj a jóért, az igazságért, megküzdj önmagad méltóságáért, a kapcsolataidban, a döntéseidben, az életcéljaidban, abban, hogy hol akarod a hivatásodat megtalálni.

Legszemélyesebb ünnep ez számodra és mégis az egész közösségnek az ünnepe. Szüleidé is, iskoládé, plébániádé, az egyházmegyéé, és nyugodtan

mondhatom, lelkipásztorok ünnepe is, de az én ünnepem is. Jó volt látni tegnap a bérmlási emléklapokat szépen kitöltve, és amikor aláírtam, mintegy tanúsítva azt, hogy ma ez az ünnep megtörtént, jó volt a nevek alapján, egy fohászt küldeni értetek.

Isten szent lelkét megkaptad.

Mivel Isten mindig növeli a szabadságunkat, sosem elveszi, mindig a szentségre hív, mindig a teljességre hív, ezért szükséges, hogy erről a döntésről és a döntés képességéről tanúbizonyságot tegyetek. Kedves bérmlándók, szükséges tehát, hogy itt a hívő közösség színe előtt kifejezzétek döntéseteket, ellene mondotok mindennek, ami nem Krisztus és igent mondotok arra, amit Krisztustól tanultunk az Atyára, a Fiúra, a Szentlélekre, az egyházra, az örök életre.

Ez egy tanúságtétel, hitvallás a közösség nevében. Kérem a kedves szülőket, bérmaszülőket, jelenlévő testvéreket, legyünk tanúi ennek a hitvallásnak, amely hitvallást most fiatal testvéreink mi helyettünk, de a mi nevünkben is megteszik.